

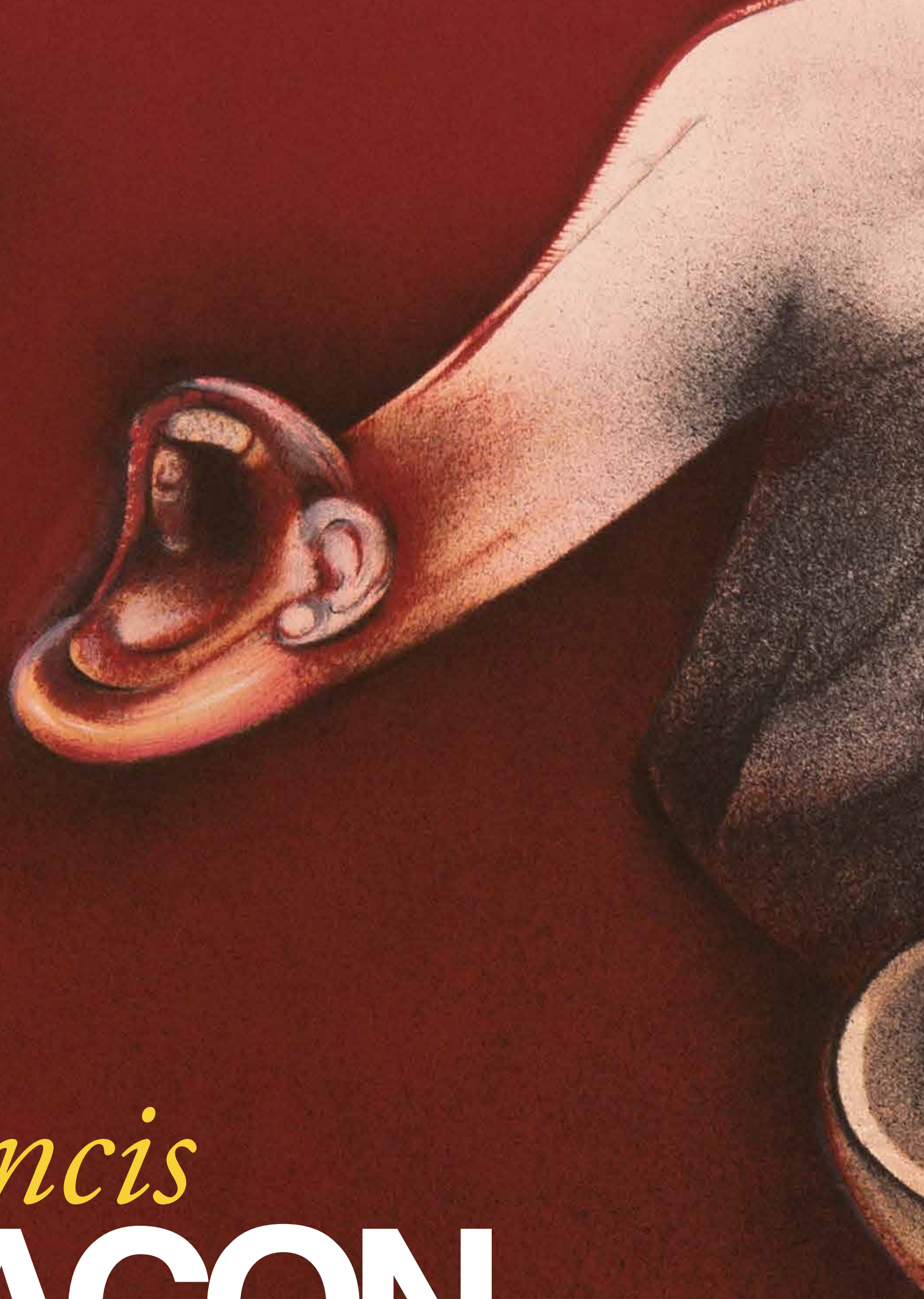
DEEPROFUNDIS

Francis

BACON

Lucian

FREUD

FRANCIS BACON

Francis

BACON

Lucian

FREUD

Castellano	03
Valencià	05
English	07

PORTADA: *Second Version of the Triptych*
1944. 1989. Litografía. Galería Marlborough.
© The Estate of Francis Bacon. All rights
reserved. DACS / VEGAP. Madrid, 2021

DE PROFUNDIS

Francis *Lucian*
BACON **FREUD**

De profundis realiza un recorrido por la obra gráfica de **Francis Bacon** (1909 - 1992) y **Lucian Freud** (1922 - 2011) para adentrarnos en sus apasionantes universos creativos.

Bacon y Freud se conocieron en 1945 a través de otro gran pintor, Graham Sutherland (1903 - 1980). Francis Bacon más que nadie hizo de Lucian Freud un artista contemporáneo, todos sus sentimientos y emociones estaban en su pincelada, algo que Freud tomó de Bacon.

Mientras que Francis Bacon se servía de múltiples fotografías para elaborar sus retratos y necesitaba esa lejanía que se establecía con el personaje, en Lucian Freud sucede lo contrario, precisa de una presencia del modelo durante una serie continuada de sesiones.

Francis Bacon basó sus obras gráficas en una selección de treinta y seis de sus pinturas fechadas desde 1965 hasta 1991. Trabajó con los mejores impresores franceses, italianos y españoles, siguiendo la tradición europea de colaboración entre artistas y maestros impresores que arranca en el Renacimiento. La obra gráfica (aguatintas, litografías y *offsets*) fue siempre realizada bajo su atenta supervisión, realizando los cambios que consideraba necesarios sobre las pruebas que finalmente él aprobaba para su edición limitada y que posteriormente numeraba y firmaba.

El resultado, como sus pinturas, son obras cargadas de múltiples capas de significado, repletas de referencias iconográficas, literarias e intelectuales, en las que se representa el particular lenguaje plástico centrado en la figura humana de este artista de honda inquietud intelectual. Bacon emplea un tema en

apariencia banal como vehículo de las más profundas reflexiones sobre la vida y la muerte.

En la obra gráfica de Lucian Freud se observa su característica tensión emocional. Se enfrentaba al grabado del mismo modo que si se tratara de un lienzo: colocando las planchas de cobre sobre el caballete en posición vertical para trabajar dibujando con el buril directamente, sin perder ni una pincelada de dramatismo. Para Freud el grabado es un formato íntimo y autobiográfico, que le permite reflejar lo que siente y sus vivencias y en el que logra una síntesis prodigiosa. Todos los elementos innecesarios son eliminados de la escena para conseguir una hipnótica atracción por lo esencial que le hace alcanzar ese grado de intensidad psicológica que rodea a sus personajes.

El proceso de trabajo y las técnicas que emplea en la estampación desvelan un paralelismo e influencia absoluta y recíproca con la pintura. Sus grabados llegaron a convertirse en una extensión del trabajo de Freud como pintor y se establecen conexiones inevitables entre piezas de ambas disciplinas.

Su mirada como escultor es evidente en sus lienzos y grabados. Freud recorre la orografía de los cuerpos, los moldea a base de pinceladas en sus pinturas o con incesantes e intensas líneas con el buril para conseguir su insolente carnalidad.

¿Qué une a Bacon y a Freud aparte de su amistad, admiración y tensiones en vida? El grito desgarrador por el ansia de vivir y la exploración de las profundidades de la naturaleza humana. El dolor inevitable de la soledad y el reconocimiento de que la existencia es algo temporal, con la muerte siempre al acecho, y que como dijo Mallarmé: *“la carne es triste y, ay, he leído todos los libros”*.

Belén Herrera Ottino

Comisaria de la exposición

DE PROFUNDIS

Francis *Lucian*
BACON **FREUD**

De profundis realitza un recorregut per l'obra gràfica de **Francis Bacon** (1909 - 1992) i **Lucian Freud** (1922 - 2011) per a endinsar-nos en els seus apassionants universos creatius.

Bacon i Freud es varen conèixer en 1945 a través d'un altre gran pintor, Graham Sutherland (1903 - 1980). Francis Bacon més que ningú va fer de Lucian Freud un artista contemporani, tots el seus sentiments i emocions estaven en la seua pinzellada, cosa que Freud va prendre de Bacon.

Mentre que Francis Bacon se servia de múltiples fotografies per a elaborar els seus retrats i necessitava eixa llunyania que s'establia amb el personatge, en Lucian Freud succeeix el contrari; precisa d'una presència del model durant una sèrie continuada de sessions.

Francis Bacon va basar les seues obres gràfiques en una selecció de trenta-sis de les seues pintures datades des de 1965 fins a 1991. Va treballar amb els millors impressors francesos, italians i espanyols, seguint la tradició europea de col·laboració entre artistes i mestres impressors que comença en el Renaixement. L'obra gràfica (aiguatintes, litografies i *offsets*) va ser sempre realitzada sota la seua atenta supervisió, fent els canvis que considerava necessaris sobre les proves que finalment ell aprovava per a la seua edició limitada i que posteriorment numerava i signava.

El resultat, com les seues pintures, són obres carregades de múltiples capes de significat, plenes de referències iconogràfiques, literàries i intel·lectuals, en les quals es representa el particular llenguatge plàstic centrat en la figura humana d'aquest artista de profunda inquietud intel·lectual. Bacon empra un

tema en aparença banal com a vehicle de les més intenses reflexions sobre la vida i la mort.

En l'obra gràfica de Lucian Freud s'observa la seua característica tensió emocional. S'enfrontava al gravat de la mateixa manera que si es tractara d'un llenç: col·locant les planxes de coure sobre el cavallet en posició vertical per a treballar dibuixant amb el burí directament, sense perdre ni una pinzellada de dramatisme. Per a Freud el gravat és un format íntim i autobiogràfic, que li permet reflectir el que sent i les seues vivències, i en el que aconsegueix una síntesi prodigiosa. Tots els elements innecessaris són eliminats de l'escena per a aconseguir una hipnòtica atracció per l'essencial que li permet assolir eixe grau d'intensitat psicològica que envolta els seus personatges.

El procés de treball i les tècniques que usa en l'estampació descobreixen un paral·lelisme i una influència absoluta i recíproca amb la pintura. Els seus gravats arribaren a convertir-se en una extensió del treball de Freud com a pintor i s'estableixen connexions inevitables entre peces d'ambdues disciplines.

La seua mirada com a escultor és evident en els seus llenços i gravats. Freud recorre l'orografia dels cossos, els modela a base de pinzellades en les seues pintures o amb incessants i intenses línies amb el burí a fi d'aconseguir la seua insolent carnalitat.

Què uneix a Bacon i a Freud a banda de la seua amistat, admiració i tensions en vida? El crit punyent per l'ànsia de viure i l'exploració de les profunditats de la naturalesa humana. El dolor inevitable de la solitud i el reconeixement que l'existència és quelcom temporal, amb la mort sempre a l'aguait, que com va dir Mallarmé: *“la carn és trista i, ai, he llegit tots els llibres”*.

Belén Herrera Ottino
Comissària de l'exposició

DE PROFUNDIS

Francis *Lucian*
BACON **FREUD**

De profundis is a survey of the graphic work of **Francis Bacon** (1909 -1992) and **Lucian Freud** (1922 - 2011) that explores in depth their fascinating creative worlds.

Bacon and Freud first met in 1945 through another great painter, Graham Sutherland (1903 -1980). Indeed, Lucian Freud's brushstrokes filled with feelings and emotions were actually inspired by Bacon, and actually made him a contemporary artist.

Francis Bacon needed numerous photographs to paint his portraits and liked to establish a certain distance with his sitters. Lucian Freud, on the contrary, preferred his sitters to be present during a continuous series of sessions.

Francis Bacon's graphic oeuvre was based on a selection of thirty-six of his paintings dated between 1965 and 1991. He worked with the finest French, Italian and Spanish printers, following the European tradition of cooperation between artists and master printers that dates back to the Renaissance. Bacon's prints (aquatints, lithographs and offsets) were always created under his attentive supervision, and during the process of their creation he would make any necessary changes to the proofs he finally approved for limited editions and subsequently numbered and signed.

Like his paintings, his prints are charged with numerous layers of meaning. Their countless iconographic, literary and intellectual references represent the painter's profound intellectual inquisitiveness and his characteristic style, focused on the human figure. Bacon uses a seemingly banal subject to convey his deepest reflections on life and death.

The graphic work of Lucian Freud also reveals the artist's distinctive emotional tension. He approached printmaking just as he approached painting on canvas, i.e., placing the copper plates vertically on the easel and drawing on them with a burin, forsaking not a single trace of drama. He also considered it an intimate, autobiographical medium that could capture his feelings and experiences and forge an impressive synthesis. All unnecessary elements are removed from the scenes, and his hypnotic attraction to essence allows him to attain that special degree of psychological intensity that surrounds his characters.

The work process and the techniques he employed in his engravings reveal a parallelism with painting, a reciprocal influence between the two media. Freud's prints ended up becoming an extension of his oeuvre as a painter and inescapable connections are hence established between works in the two disciplines.

His gaze as a sculptor is more than obvious in both his canvases and prints. Freud explored the physicality of the bodies he depicted, shaping them with his pictorial brushstrokes and the intense continuous lines he rendered with his burin to achieve a defiant corporeality.

What did Bacon and Freud have in common, besides their friendship, mutual admiration and life tensions? The heartrending scream triggered by the desire to live and the exploration of the depths of human nature. The inevitable pain of solitude and the recognition that human existence is temporal, that death is always lying in wait and, to quote Mallarmé, that '*The flesh is sad, alas, and I have read all the books.*'

Belén Herrera Ottino

Exhibition curator

Plaza Tetuán, 23. 46003 València

www.fundacionbancaja.es

